

Maciej Melecki

Rojen leta 1969 v Mikolowu, kjer še vedno živi in dela na Mikolowskem inštitutu. Študiral je polonistiko na Šlezijiški univerzi. Avtor štirih pesniških zbirk: *Tę stvari* (1995), *Nievarno blizu* (1996), *Mrzli vrtnarji* (1999) ter *Sklanjatve in spregatve* (2001). Objavlja v vseh pomembnejših literarnih časopisih na Poljskem. Njegove pesmi so prevedene v številne jezike, med drugim v angleščino, nemščino, češčino, španščino in tudi slovenščino.

Izgubiti več kot samo čevlje

Kot ponavadi sem se prebudil sam. V tuji sobi,
kamor sem prišel tako, da sem se držal
stene. Ob meni ni bilo nikogar, niti
koščka sence. Okna v zapeljivih zavesnih
krilih, dva povsem navadna stola,
ena omara in z razglednicami ter časopisi
nastlana mizica, na njej stolpiču podobna vaza.
Iznad postelje je vse to milostno opazoval zastekljeni Jezus.
Noč se je umikala z okenskih polic, svit
se je komolčasto razpiral. Debel moški je pogledal
skozi vrata hiše na drugi strani ceste in pljunil.
Tudi tu se je že nekdo klatil naokoli, ali pa se je
le nekaj premikalo v meni. Od včerajšnjega dne
sta mi ostala razbolelo telo in voščen zamašek
v ušesu. Nič ni izginilo, našel sem celo
svoje čevlje.

Moja posameznost

Hodim po stanovanju v debelem puloverju,
čeprav je zunaj še toplo.
Hišo so postavili v senci in tako bo
najbrž tudi ostalo. Vsaj pritoževati
se ne morem, dobil sem to, kar sem
hotel, sicer bi bil ta kratek izlet
v Katowice enak
drugim. Ne spomnim se
niti več, kaj sem govoril včeraj,
naposled si me dobila po telefonu,
toda v tem ni nič čudnega,
to se včasih dogaja. Pivo,
ki sem ga kupil v bližnji trgovini, nekajuren
počitek na majhnem trgu in v pljuča vsrkani
izpuhi z zasmrajenih parkirišč – kaj bi govoril.
Tako nastane pesem, potem napoči premor;
med njim in naslednjim pišem
samo naslove na kuverte
ali nove telefonske številke.

Malodušno kukam v šoferske kabine

Sredi dneva imajo
premor, da lahko do konca preberejo jutranje časopise
in pojedjo malico.
Medtem ko sedijo v raztegljivi kabini
na stranski postaji, si iz termovk v skodelice
nalivajo kavo in puhajo
dim cenениh cigaret v prednjo šipo.
V svojih kapelicah opravljajo
nekajminutni obred. Zastavice
nogometnih klubov, nalepke
kokakole in fotografije golih deklet na gladkem papirju
morajo imeti v sebi precej čarobnosti.

Prodajalke v nočnih trgovinah

Dajejo občutek, kot da jih ne bi nikoli
zapustile. Ponočevanje se jim zdi kakor
poležavanje v senci. Opravljajo
vsem dobro znana dela,
samo da najbrž manj opazno. Za pultom,
pri blagajni, v skladišču. Udrte oči,
krčne žile. Okoli vratu nosijo amulete.
V zobeh plombe. Ostre neonske
luči jim jemljejo senco. Imajo
majhno pomanjkljivost, da premalo zaupajo stalnim
strankam. Stoje spijo in podnevi jih
tlači mora. Prekladajo ogromne količine vodke,
v piramide zlagajo konzerve, z rokami segajo v akvarij klobas.
Nestrpne opazovalke vsakodnevnih zdanitve.
Prve bralke časopisov.